

IN DE WEEK

met Rudolf Steiner het jaar door - weekspreek 11

Het is in deze zomerstonde
Aan jou, de wijze woorden te doorgronden:
Aan wereldschoonheid prijsgegeven,
En innerlijk voelend te doorleven:
Verliezen kan het mensen-ik
En vinden zich in het wereld-ik.

Spiegelen

Jezelf leren kennen, daar gaat het om in het leven; vertrouwen hebben in degene die je bent en een manier van leven vinden om daar naar te streven. Er zijn momenten waarop je jezelf de spiegel kunt voorhouden. De midwinter is zo'n reflectiemoment. Dan kijk je terug om te zien hoe het met je gegaan is. Voor veel mensen is dat een moment voor goede voornemens. De midzomer houdt je ook de spiegel voor; niet om te zien hoe het ging, maar met de vraag hoe het zal gaan met je. Daar kun je eigenlijk geen goede voornemens voor bedenken. Het gaat er meer om wat er achter de spiegel ligt. Goethe vergelijkt de ziel van de mens met het water. Als de ziel rustig en aandachtig is, spiegelt de kosmos zich in het oppervlak. Stormt het in de ziel dan schuimen de golven.

In de zomer krijgen de kinderen op school hun getuigschrift. Belangrijk deel daarvan is de persoonlijke spreuk die de leerkracht voor het kind gemaakt heeft, vanuit het beeld dat het kind dat schooljaar van zich heeft laten zien. Dat is geen beoordeling, maar de bevestiging wie het kind geworden is op weg naar zijn toekomst. Spreuken krijg je nu, maar hun werking ligt in de toekomst. De leraar maakt de spreuk, het kind neemt de spreuk mee. Onbewust, maar soms krijgt zo'n spreuk na jaren betekenis.

Wie in de zomer de rust kan vinden, om het wereld-ik in de ziel te spiegelen, beleeft daarin de zielenhoogten, om in de winter in de zielendiepten het eigen wezen te kunnen doorgronden.

GEZANG DER GEESTEN OVER DE WATEREN.

De mensenziel
Lijkt op het water,
Van de hemel komt hij,
Naar de hemel stijgt hij,
En weer omlaag
Naar de aarde moet hij
Eeuwig wisselend.

Stroomt van de hoge
Steile rotswand
De zuivere straal,
Dan verstuipt hij lieflijk
In wolkenwaaiers
Naar het glad gesteent',
En licht ontvangen
Bruist hij in sluiers,
Zacht ruisend
In de diepte neer.

Rijzen klippen
In de stroom

Schuimt hij wrevelig
Tree na tree
De afgrond in.

In vlakke bedding
Kruipt hij door het groene dal,
En in het gladde meer
Spiegelen de sterren
hun aangezicht.

Wind is der golven
Lieflijke minnaar;
Wind mengt aan de bodem
Schuimende golven.

Ziel van de mens,
Wat lijk je op water!
Lot van de mens,
Wat lijk je op de wind!

J.W. von Goethe